

Hồi thứ hai mươi tư

Vi Tiểu Bảo trở tài ứng biến

Nguyên Thái hậu đã định bụng phóng Nga Mi thích từ từ để khỏi phát ra tiếng động thì địch nhân chẳng tài nào phát giác được. Nhưng hiện giờ chưởng lực một bàn tay mặt của bà khó bề chống đỡ. Bà không thể e dè Hải lão công có phát giác hay không phải tăng gia kinh lực vào tay trái để đâm Nga Mi thích tới nơi.

Ngờ đâu chỉ dùng dằng trong nháy mắt thì tay trái đã kiệt lực không đâm được về phía trước thêm một chút nào nữa.

Vi Tiểu Bảo thấy cây Nga Mi thích không ngớt lấp loáng dưới ánh trăng. Có lúc ánh sáng lướt qua mặt gã. Gã biết rằng tay trái Thái hậu rung động không dừng lại.

Luồng bạch quang lấp loáng mỗi lúc một mau lẹ. Mũi Nga Mi thích thủy chung không đâm vào bụng dưới Hải lão công được.

Vi Tiểu Bảo không hiểu rõ nguyên nhân, nhưng cũng biết rằng Thái hậu tuy cầm binh khí trong tay mà chẳng làm gì được đối phương.

Sau một lúc cây Nga Mi thích trong tay Thái hậu cứ rụt dần lại từng chút một. Vi Tiểu Bảo kinh hãi vô cùng.

Gã la thầm:

- Trời ơi! Hồng to rồi! Thái hậu không địch nổi lão con rùa. Bây giờ mình chưa chạy thì còn đợi đến bao giờ?

Gã từ từ xoay mình đi từng bước ra ngoài. Gã rời khỏi nơi nguy hiểm xa được bước nào là yên lòng thêm được bước ấy. Chân gã bước lẹ hơn.

Gã tới bên cổng vườn, giơ tay ra toan mở cổng thì đột nhiên nghe Thái hậu rú lên một tiếng:

- úi chao!

Vi Tiểu Bảo than thầm:

- Hồng bét! Thái hậu bị lão con rùa giết chết rồi!

Lại nghe Hải lão công lạnh lùng nói:

- Thái hậu! Hiện giờ Thái hậu đã lâm vào tình trạng như ngọn đèn khô dầu. Chỉ trong thời gian chấy tàn nén hương là Thái hậu phải kiệt lực mà chết. Trừ phi lúc này đột nhiên có người tới hạ thủ đâm vào sau lưng nô tài, nô tài không chống được cả hai mặt thì mới bị họ đâm chết.

Vi Tiểu Bảo toan mở cửa chạy trốn, chợt nghe Hải lão công nói vậy liền bụng bảo dạ:

- Té ra Thái hậu chưa chết. Lão con rùa nói phải đó. Hai bàn tay lão đang tử đấu với Thái hậu, nếu ta lại tấn công vào sau lưng thì lão con rùa chẳng thể chìa tay chống đỡ. Thế là tự miệng lão nói ra còn oán trách người ngoài thế nào được?

Gã nghĩ tới cục diện lúc này đúng là một trường hợp tốt nhất để hạ Hải lão công một cách dễ dàng, như đánh con chó đã bị rớt xuống nước. Gã còn cho là nếu mình bỏ lỡ cơ hội này thì uổng cả một đời người.

Nên biết Vi Tiểu Bảo vốn thích cờ bạc. Nhưng cờ bạc có canh đỏ canh đen, khi thua khi được. Nếu có thể ngấm ngầm giở trò bịp bợm thì mười phần chắc ác đến chín. Đây là một cơ hội đánh bạc chiếm được nhiều tiện nghi nhất, chết sống gã cũng không chịu bỏ qua.

Giả tử bảo gã mạo hiểm đến cứu Thái hậu thì bất luận trường hợp nào gã cũng không chịu làm. Nhưng bây giờ lão nghe Hải lão công tự mình tiết lộ nhược điểm, lão chỉ còn bó tay chịu trời hay nguyền cổ cho người đâm chém thì có khác gì miếng thịt béo để kê vào miệng, khi nào gã lại bỏ không nuốt?

Vi Tiểu Bảo thò tay vào ống giày rút lưỡi gươm truy thủ ra chạy lẹ đến sau lưng Hải lão công, lớn tiếng quát:

- Không được gia hại Thái hậu!

Gã vung lưỡi truy thủ nhằm đâm mạnh vào sau lưng Hải lão công.

Hải lão công cười rộ la lên:

- Thành quỷ con kia! Mi mắc bẫy ta rồi!

Lão vung chân trái đá ngược về phía sau đánh "bình" một tiếng. Vi Tiểu Bảo bị đòn cước của đối phương đá trúng ngực hất tung lên bay ra xa mấy trượng.

Nguyên Hải lão công tử đấu nội lực với Thái hậu, đã nắm chắc phần thắng, bỗng tai lão nghe tiếng có người từ sau toà núi giả đi ra. Tiếng bước chân rất quen thuộc khiến cho lão biết ngay là Vi Tiểu Bảo.

Lão nghĩ bụng:

- Thằng quỷ con này đã trúng chưởng của ta mà không chết mới thật là kỳ! Nếu gã đi kêu bọn thị vệ đến cứu Thái hậu thì thật là việc sắp thành mà hỏng.

Chợt động tâm linh, lão liền lên tiếng chỉ điểm để dẫn dụ Vi Tiểu Bảo đến tập kích phía sau lưng.

Vi Tiểu Bảo chưa có kinh nghiệm lâm địch, quả nhiên mắc bẫy.

Lúc Hải lão công vung chân đá ngược lại, đã tiên liệu Thái hậu tất nhân cơ hội chớp nhoáng, lão dồn kinh lực đánh mặt sau để phóng chưởng bên trái đánh vào bụng dưới lão.

Lão đá trúng ngực Vi Tiểu Bảo rồi không kịp suy nghĩ gì nữa, đẩy mạnh tay mặt về phía trước để bảo vệ nơi bụng dưới.

Đột nhiên gan bàn tay mặt lão mát rượi, tiếp theo bụng dưới lão đau nhói lên.

Cây Nga Mi thích bằng bạch kim pha thép của Thái hậu đã xuyên thủng qua bàn tay Hải lão công đâm ngập vào bụng dưới lão.

Hải lão công lại đui mắt không nhìn thấy vật mà bị đòn cay đắng này. Dù lão có liệu trước Thái hậu thừa cơ lão sơ hở ra mặt trước mà phản kích, nhưng không thể tính được đối phương tập kích không phải bằng chưởng lực mà lại bằng một món lợi khí có thể đập tan vàng nát ngọc.

Bụng dưới Hải lão công bị Nga Mi thích đâm vào rồi mà kinh lực ở tay trái lão vẫn cực kỳ mãnh liệt, xô đẩy Thái hậu hất ra xa mấy bước.

Thái hậu đặt chân trái xuống rồi lập tức nhảy lùi lại phía sau hơn trượng. Bà cảm thấy trong ngực khí huyết nhộn nhạo cơ hồ ngất xỉu. Bà sợ Hải lão công thừa cơ vọt lại tấn công, liền từ từ lùi thêm mấy bước, đứng tựa vào tường.

Hải lão công buông tiếng cười rộ, la lên:

- Vận mạng Thái hậu còn hên lắm! Vận mạng Thái hậu còn hên lắm!

Đoạn lão phóng luôn ba chưởng veo véo. Lão vừa phóng chưởng vừa xông về phía trước.

Thái hậu nhảy tạt sang mé hữu rồi chân nhũn ra phải ngồi phệt xuống đất.

Bỗng nghe đánh "âm" một tiếng. Bức tường đã bị chưởng lực của Hải lão công đánh sập xuống một nửa.

Thái hậu sức lực kiệt quệ, không nhúc nhích được nữa, bà la thâm:

- Mạng ta nguy mất!

Lại thấy Hải lão công nằm phục trên bức tường đổ, không cử động.

Nguyên bụng dưới lão đã bị ngọn Nga Mi thích đâm vào, ban đầu còn hăng máu chưa chết ngay. Nhưng lão thu hết tàn lực đánh ra ba phát chưởng. Lão chỉ mong hạ sát được Thái hậu trước khi mình chết.

Nhưng hai phát chưởng đánh vào khoảng không, còn phát thứ ba đánh trúng vào tường. Bức tường đổ rồi, song tay đệ nhất cao thủ trong nội cung có bao nhiêu dư lực theo ba phát chưởng mà trút ra hết. Thế là xong đời lão.

Thái hậu chống tay xuống toan gắng gượng đứng lên, nhưng tứ chi mềm như bông, toàn thân cũng nhũn ra. Bà toan la gọi bọn cung nữ đến nâng đỡ, bỗng nghe vắng vắng có tiếng người từ đằng xa vọng lại thì bụng bảo dạ:

- Ta chiến đấu cùng tên ác thái giám, thủy chung không phát ra tiếng động mạnh, nhưng lúc hấn lâm tử đã la rầm lên, lại đánh đổ bức tường, tất nhiên làm kinh động bọn thái giám cùng thị vệ. Chỉ trong khoảnh khắc, bọn chúng tới, thấy ta nằm đây mà bên cạnh lại có hai tên thái giám một già, một trẻ chết lả ra đó thì còn thể thống gì nữa?

Bà liền gắng sức vận chân khí muốn đứng dậy vào phòng, nhưng thủy chung không sao đề tụ được chân lực.

Bỗng nghe có người chạy tới, cất tiếng hỏi:

- Thái hậu! Lão nhân gia có bình yên không? Nô tài xin đỡ Thái hậu đứng lên.

Thái hậu ngừng lên nhìn thì chính là tên tiểu thái giám Tiểu Quế Tử (tức Vi Tiểu Bảo). Bà vừa kinh hãi vừa mừng thâm, hỏi:

- Người... người bị tên ác nhân đá trúng ngực... Vậy mà người không chết ư?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài bị lão đá nhưng không chết.

Vừa rồi gã bị Hải lão công đá hất vào bụi hoa, thổ rất nhiều máu tươi. Gã định thần lại đứng lên ngó thấy Hải lão công nằm phục bên bờ tường không nhúc nhích. Gã vội ẩn vào sau gộc cây. Gã lượm một khối đá nhằm liệng vào lão thái giám đánh "chát" một tiếng. Khối đá trúng vào đầu Hải lão công, lão vẫn không nhúc nhích.

Vi Tiểu Bảo cả mừng lắm bầm:

- Lão con rùa chết rồi!

Nhưng trong lòng vẫn còn kinh hãi không dám đến gần quan sát. Trong lúc nhất thời gã không quyết định được nên chạy trốn ra ngoài hay là lại nâng đỡ Thái hậu.

Bỗng nghe tiếng người huyên náo. Đoàn người như ong ào ạt kéo tới.

Giả tử Vi Tiểu Bảo chạy ra tắt đưng phải bọn này.

Gã liền đến bên Thái hậu nâng đỡ bà dậy.

Thái hậu nói:

- Hoả hải tử! Người mau đỡ ta vào phòng để ta yên nghỉ.

Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi đỡ Thái hậu cất bước loạng choạng đi vào trong phòng.

Gã đặt Thái hậu xuống giường rồi, hai chân gã cũng nhũn ra ngã lăn xuống tấm thảm rất dày, thở lên hồng hộc.

Thái hậu nói:

- Người hãy nằm xuống đó một lúc. Hễ thấy người đến thì đừng có lên tiếng.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Nô tài xin tuân lệnh!

Lát sau gã nghe tiếng bước chân dồn dập, biết rằng bên ngoài đã có nhiều người chạy tới.

Đèn đuốc sáng rực lọt qua khe cửa chiếu vào.

Lại nghe tiếng người la:

- Trời ơi! Có một vị lão thái giám chết nằm ở đây.

Người khác nói:

- Lão là Thượng thiện giám Hải lão công.

Lại một người cất cao giọng hô:

- Khử tâu Thái hậu! Trong vườn hoa xảy chuyện chết người. Thỉnh Thái hậu bình yên!

Người nói câu này có ý hỏi Thái hậu có việc gì không?

Thái hậu cất tiếng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Bà vừa lên tiếng, bọn thị vệ và thái giám ở bên ngoài mới thở phào một cái như trút được nỗi lo âu, vì chúng chỉ mong Thái hậu bình yên, còn trong cung tuy xảy ra việc gì cũng không nặng tội lắm.

Tên thủ lĩnh bọn thị vệ nói:

- Dường như là bọn thái giám đánh nhau chứ có việc gì to tát. Xin Thái hậu cứ yên nghỉ, bọn nô tài sáng mai sẽ mở một cuộc điều tra để tâu lại.

Thái hậu đáp:

- Được rồi!

Lại nghe tên thủ lĩnh bọn thị vệ hạ thấp giọng xuống dặn bảo bọn thủ hạ khiêng thi thể Hải lão công ra ngoài.

Bỗng có người khẽ nói:

- Chỗ này còn có thi thể một tiểu cung nữ. ủa! Tên tiểu cung nữ này chưa chết mà chỉ mê đi thôi!

Thái hậu hỏi:

- Có tên tiểu cung nữ ư? Đem thị vào phòng ta.

Bà chỉ sợ Nhị Sơ tỉnh lại sẽ lộ chuyện với người ngoài.

Bên ngoài có tiếng đáp lại, rồi một tên tiểu thái giám bồng tiểu cung nữ Nhị Sơ vào phòng, khẽ đặt xuống đất. Hắn nhìn Thái hậu cúi đầu rồi lui ra.

Lúc này bọn cung nữ kẻ cận Thái hậu đều đã tỉnh giấc. Tên nào cũng đứng ngoài phòng châu chực. Chúng không thấy Thái hậu tuyên triệu không dám thiện tiện tiến vào.

Thái hậu nghe bọn thị vệ cùng thái giám đi xa rồi mới lên tiếng:

- Các người về ngủ đi, bất tất phải châu hầu nữa.

Bọn cung nữ vâng dạ giải tán.

Nguyên Thái hậu mang võ công trong mình là một chuyện rất bí mật. Cả những tên cung nữ hầu cận cũng không biết. Sớm hôm ngày nào bà cũng luyện võ công, nên bất luận cung nữ hay thái giám hề không có lệnh là không được bước qua cửa vào phòng, cả ngón tay cũng không được đụng vào rèm vì đã có lệnh cấm.

Thái hậu điều hoà hơi thở một lúc rồi, Vi Tiểu Bảo cũng dần dần khôi phục khí lực và ngồi dậy được.

Sau một lúc gã chống tay đứng dậy.

Thái hậu thấy gã bị Hải lão công đánh trúng ngực bà nghĩ rằng phát đá kia chẳng làm cho chết ngay đương trường, nhưng bao nhiêu xương sườn cũng bị

gãy hết. Nhiều lắm là chống với tử thần được hai ngày. Bây giờ bà thấy tên tiểu thái giám vẫn hành động được như thường, lại thấy gã chạy vào phòng mình, thì không sao hiểu được gã đã luyện được công phu gì mà sức chịu đựng bền bỉ đến thế?

Bà liền cất tiếng hỏi:

- Ngoài Hải Đại Phú, còn ai dạy võ công cho người nữa không?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài học võ công của lão ác nhân kia được hơn nửa năm. Lão là người rất tồi bại, ngày nào cũng muốn hạ sát nô tài.

Thái hậu hừ một tiếng rồi hỏi:

- Có phải người làm đui mắt hắn không?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Lão thái giám khả ố ấy ngày cũng như đêm không ngớt nguyên rửa Thái hậu, nhục mạ thánh hoàng. Nô tài căm hận không chịu nổi mà lại không đủ bản lĩnh hạ sát lão, nên đành... đành phải...

Thái hậu hỏi ngay:

- Hắn nguyên rửa ta thế nào? Nhục mạ Hoàng thượng làm sao?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Lão thốt những lời cực kỳ vô pháp vô thiên, nô tài không dám ghi vào lòng dạ câu nào, chỉ nghe qua rồi quên ngay tức khắc.

Thái hậu gật đầu phán hỏi:

- Người là một đứa nhỏ rất khôn ngoan. Đêm nay người tới đây làm chi?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài đang nằm ngủ trên giường, bỗng nghe tiếng lão mở cửa ra ngoài. Nô tài chỉ sợ lão dùng cách gì để hạ sát mình nên lén bò dậy theo hút rồi vào tới đây.

Thái hậu chậm rãi hỏi:

- Hắn nói những nói càn với ta một hồi, người nghe rõ hết mọi câu rồi chứ?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Lão ác nhân đó nói gì thì trước nay nô tài cũng để xuống đất ngồi. Xin... Thái hậu tha thứ cho nô tài đã thốt lời thô tục, chỉ vì.. nô tài căm hận lão đến cực điểm. Hàng ngày lão thoá mạ nô tài là quân rùa đen, phường chó đẻ. Lão

còn chửi bới tổ tiên nhà nô tài. Nô tài biết những lời lão vừa nói đây chẳng được một câu nào đúng sự thực.

Thái hậu lạnh lùng hỏi lại:

- Ta chỉ hỏi ngươi những câu Hải Đại Phú vừa nói với ta, có phải ngươi đã nghe rõ cả rồi không?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài ảm tận đằng xa ngoài cổng, không dám tới gần, vì lỡ tai ác ma rất thính. Nếu nô tài vào gần thêm chút là bị lão phát giác liền. Nô tài phảng phất thấy tiếng Thái hậu cùng lão nói chuyện cũng muốn nghe lắm mấy câu, nhưng ở xa quá không nghe được câu nào. Sau nô tài thấy lão lớn mặt xúc phạm Thái hậu, thật là quân đại nghịch vô đạo, nô tài phải liều mạng chạy vào cứu giá. Lão đã tâu những gì với Thái hậu, nô tài không hiểu. Chắc là... chắc là... lão tố cáo những điều tội lỗi của nô tài tởn như làm đui mắt lão. Vụ này tuy đúng sự thực, nhưng ngoài ra bất luận câu gì, nô tài thiết nghĩ Thái hậu không nên tin lão.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>